

พฤติกรรมและการรู้สารสนเทศของนักศึกษา
คณะสัตวแพทยศาสตร์มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีมหานคร
(Information Behaviors and Information Literacy of Faculty
of Veterinary Medicine Students, Mahanakorn University
of Technology)

พรพันธ์ ชื่นใจ^๑

บทคัดย่อ

บทความนี้เป็นส่วนหนึ่งของวิทยานิพนธ์เรื่อง พฤติกรรมและการรู้สารสนเทศของนักศึกษา คณะสัตวแพทยศาสตร์มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีมหานคร (Information Behaviors and Information Literacy of Faculty of Veterinary Medicine Students, Mahanakorn University of Technology) มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา (๑) พฤติกรรมสารสนเทศของนักศึกษาคณะสัตวแพทยศาสตร์ และ (๒) ปัญหาและอุปสรรคการใช้เครื่องมือช่วยค้นและการเข้าถึงสารสนเทศของนักศึกษาคณะสัตวแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีมหานคร โดยใช้แบบสอบถามเก็บรวบรวมข้อมูลจากนักศึกษาคณะสัตวแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีมหานคร จำนวน ๒๕๙ คน ซึ่งได้จากการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้นภูมิ ส่วนการวิเคราะห์ข้อมูลใช้โปรแกรมสำเร็จรูปเพื่อหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยสองกลุ่มที่เป็นอิสระต่อกันโดยใช้สถิติ t test (independent samples) การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียวโดยใช้สถิติ F test (One-way ANOVA) และการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ โดยใช้วิธีของ Fisher (Least Significant Difference--LSD)

ผลการวิจัยสรุปได้ ดังนี้

นักศึกษาคณะสัตวแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีมหานคร มีการใช้สารสนเทศโดยรวมและรายข้ออยู่ในระดับมาก โดยส่วนใหญ่ใช้สารสนเทศเพื่อประกอบการทำรายงาน โครงการ รongลงมา คือ เพื่อเพิ่มพูนความรู้ในเรื่องที่สนใจ เพื่อติดตามข้อมูลข่าวสารที่ทันสมัย และเพื่อเตรียมตัวสอบ ตามลำดับ

นักศึกษามีพฤติกรรมสารสนเทศโดยรวมอยู่ในระดับมาก ในด้านหลักเกณฑ์การเลือกและประเมินสารสนเทศ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ การพิจารณาความน่าเชื่อถือและความถูกต้องของเนื้อหา รongลงมา คือ ความน่าเชื่อถือของแหล่งข้อมูลที่ผู้เขียนใช้หรือผู้ให้ข้อมูลอ้างอิง ด้านการใช้สื่อสารสนเทศ

^๑ นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา ภาควิชาบรรณารักษศาสตร์และสารนิเทศศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์มหาวิทยาลัยรามคำแหง

พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ การใช้ Powerpoint ประกอบการสอนของอาจารย์ รองลงมา คือ การใช้ Search engine (Google, Yahoo) เพื่อศึกษาเกี่ยวกับสัตว์ เอกสารประกอบการสอนของอาจารย์ เอกสารประกอบการเรียน (ประมวลการสอน สมุดรวมแบบฝึกหัด) ตำราภาษาไทย การใช้ Social Media (Facebook, Line, Twitter, Blog) เพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับสัตว์และเอกสารส่วนตัว (ตำราประจำรายวิชาและหนังสือที่ซื้อเพิ่มเติม) ตามลำดับ และด้านการแลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างบุคคล พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ การแลกเปลี่ยนข้อมูลกับเพื่อน/รุ่นพี่ สถาบันเดียวกัน รองลงมา คือ ผู้เชี่ยวชาญ/สัตวแพทย์วิชาชีพ

นักศึกษามีทักษะและการรู้สารสนเทศโดยรวมอยู่ในระดับมาก ในด้านการเข้าถึงสารสนเทศ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ การเลือกใช้คำศัพท์เฉพาะทางด้านสัตวแพทย์ในการค้นหาข้อมูล รองลงมา คือ ใช้สื่อออนไลน์เนื่องจากเข้าถึงได้ง่ายและสะดวก ด้านการประเมินสารสนเทศ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ความสามารถในการประเมินแหล่งสารสนเทศ รองลงมา คือ การให้ความสำคัญกับความน่าเชื่อถือของข้อมูลจากสมาคมหรือหน่วยงานด้านสัตวแพทยศาสตร์ ด้านการตระหนักถึงความต้องการสารสนเทศ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ การใช้ทั้งสื่อออนไลน์และสื่อสิ่งพิมพ์ในการค้นหาข้อมูล รองลงมา คือ การบันทึกที่มาของข้อมูลอย่างมีระบบเพื่อนำกลับมาใช้อีกครั้ง และด้านความสามารถในการใช้สารสนเทศอย่างมีประสิทธิภาพ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ความเข้าใจเรื่องลิขสิทธิ์ของข้อมูล รองลงมา คือ การจัดการสารสนเทศอย่างมีระบบ

นักศึกษาส่วนใหญ่มีปัญหาและอุปสรรคการใช้เครื่องมือช่วยค้นและการเข้าถึงสารสนเทศโดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่านักศึกษามีปัญหาอยู่ในระดับมากที่สุด คือ มหาวิทยาลัยยังไม่มีห้องสมุดประจำคณะสัตวแพทยศาสตร์ รองลงมา คือ ระบบอินเทอร์เน็ตช้า เครื่องคอมพิวเตอร์ที่ใช้สับสนไม่เพียงพอ เว็บไซต์จำนวนมากห้ามผู้ใช้คัดลอกหรือดาวน์โหลดภาพ และเนื้อหาที่ต้องการส่วนใหญ่เป็นภาษาต่างประเทศ

ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า นักศึกษาคณะสัตวแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีมหานคร ที่มีเพศ ระดับชั้นการศึกษา และประสบการณ์การทำงานต่างกันมีพฤติกรรมสารสนเทศโดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน และนักศึกษาที่มีเพศ ระดับชั้นการศึกษา และประสบการณ์การทำงานต่างกันมีทักษะและการรู้สารสนเทศโดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน นอกจากนี้ผลการศึกษายังพบว่า นักศึกษาที่มีเพศ ระดับชั้นการศึกษา และประสบการณ์การทำงานต่างกันมีปัญหาและอุปสรรคการใช้เครื่องมือและการเข้าถึงสารสนเทศโดยรวมไม่แตกต่างกัน แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ชั้นเตรียมสัตวแพทย์ (ชั้นปีที่ ๑) มีปัญหาการใช้เครื่องมือช่วยค้นสารสนเทศแตกต่างจากนักศึกษาชั้นพรีคลินิก (ชั้นปีที่ ๒-๓) และชั้นคลินิก (ชั้นปีที่ ๔-๖) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๐๕

คำสำคัญ: พฤติกรรมสารสนเทศ/การรู้สารสนเทศ/สัตวแพทยศาสตร์

ABSTRACT

In this survey research investigation, the researcher examines (1) the information behaviors of Faculty of Veterinary Medicine students at Mahanakorn University of Technology (MUT) in addition to studying (2) problems and obstacles confronting these students in using search engines and having access to information.

Using the stratified random sampling method, the researcher selected 259 veterinary medicine students at MUT from whom relevant data were elicited using a questionnaire.

The data collected were analyzed using a computer software program. Using techniques of descriptive statistics, the researcher analyzed the data collected in terms of percentage, mean and standard deviation. The independent samples *t* test and *F* test (one-way ANOVA) techniques, as well as Fisher's least significant difference (LSD) multiple comparison method were also employed by the researcher.

Findings are as follows:

These students overall exhibited information use at a high level, as well as information use at a high level for all items. The majority used information for writing reports and developing projects. Next in descending order were to increase their knowledge of subjects of interest; to follow up on updated news; and to prepare for examinations.

Overall, the students under study exhibited information behaviors at a high level. In regard to the criteria for selecting and evaluating information, it was found that the highest mean was consideration of trustworthiness and content accuracy. Next in descending order was the trustworthiness of information sources the writers used or the credibility of persons cited in references.

The majority of the students encountered problems and obstacles in the use of search engines and information access overall and in all aspects at a moderate level. When considered in each item, it was found that the students exhibited problems at the highest level in the following aspects. The university does not have a meeting room for the Faculty of Veterinary Medicine. Next in descending order were a slow Internet system;

insufficient computers for information searching; a number of websites prohibiting users from copying or downloading pictures; and needed contents being in foreign languages.

In hypothesis testing, it was found that students who differed in gender, educational level, and work experience did not display concomitant differences in information behaviors overall and in all aspects. Furthermore, the students who differed in gender, educational level, and work experience failed to evince parallel differences overall and in all aspects in respect to information skills and information literacy.

In addition, it was found that the students who differed in gender, educational level, and work experience did not overall display corresponding problems and obstacles in the use of search engines and information access. When considered in each aspect, it was found that those in the preparatory level of veterinarian study (first year) showed associated differences in the problem of using search engines not found in those at the pre-clinical levels (second and third years) and those at the clinical level (fourth to sixth years) at the statistically significant level of .05.

Keywords: Information Behaviors / Information Literacy / Veterinary Medicine

บทนำ

สังคมข่าวสาร หรือสังคมสารสนเทศ (information society) เป็นสังคมซึ่งทำให้โลกแคบลง ทั้งนี้เพราะการติดต่อสื่อสารเพื่อรับรู้ข้อมูลข่าวสาร หรือสารสนเทศทำได้อย่างสะดวกสบายอย่างไม่เคยมีมาก่อน สังคมข่าวสารทำให้ประเทศมีการพัฒนาทุกด้านอย่างกว้างขวาง ส่งเสริมการค้า การทดลอง และการวิจัย ซึ่งก่อให้เกิดความเจริญก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยีและวิชาการต่าง ๆ ผู้คนมีความต้องการข้อมูลข่าวสารเพิ่มมากขึ้น และข้อมูลข่าวสารเองเพิ่มจำนวนขึ้นอย่างรวดเร็ว ส่งผลต่อปัญหาการเข้าถึงข้อมูลข่าวสาร (จุมพจน์ วณิชกุล, ๒๕๕๙, หน้า ๒-๘)

สารสนเทศมีความสำคัญต่อการดำเนินชีวิตของมนุษย์ ในการสนับสนุนการตัดสินใจและการแก้ปัญหาให้ถูกต้อง สารสนเทศที่ดีต้องมาจากแหล่งข้อมูลที่น่าเชื่อถือ ซึ่งได้รับการตรวจสอบโดยผู้เชี่ยวชาญ และประมวลผลด้วยวิธีการที่ถูกต้อง การใช้สารสนเทศอย่างถูกต้องจะช่วยให้การดำเนินชีวิตมีความถูกต้องและประสบความสำเร็จ (Maybee อ้างถึงใน ประภาส พาวินันท์, ๒๕๕๙, หน้า ๗๓) สารสนเทศมีบทบาทสำคัญต่อสังคมในทุก ๆ ด้าน ไม่ว่าจะเป็นความสำคัญที่มีต่อบุคคล และการดำเนินชีวิตกับการปฏิบัติงานขององค์กร ต่อเศรษฐกิจและสังคม จำเป็นจะต้องพึ่งพาข้อมูลข่าวสาร หากบุคคลใดไม่ใช้หรือก้าวไม่ทันสารสนเทศ อาจทำให้เสียโอกาส หรือไม่ทันเหตุการณ์ต่าง ๆ ได้นอกจากนี้สารสนเทศยังช่วยในการถ่ายทอดเทคโนโลยี

และวิทยาการต่าง ๆ จากบุคคลหนึ่งไปสู่บุคคลหนึ่ง

การเป็นผู้รู้สารสนเทศต้องสามารถระบุความต้องการสารสนเทศ รู้แหล่งข้อมูล ประเมินผล จัดระบบ และผลิตสารสนเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อให้เกิดการใช้งาน และการเผยแพร่สารสนเทศ ซึ่งผู้รู้สารสนเทศต้องมีทักษะในการสื่อสาร การคิด วิเคราะห์และการแก้ปัญหา นอกจากทักษะการใช้คอมพิวเตอร์และเทคโนโลยี ซึ่งเป็นเครื่องมือในการเข้าถึงสารสนเทศในยุคดิจิทัล (น้ำทิพย์ วิภาวิน, ๒๕๕๒ก, หน้า ๑๑๓) การรู้สารสนเทศจึงจำเป็นต่อการดำรงชีวิตประจำวัน องค์กร สังคม เศรษฐกิจ และการเมือง และต่อการศึกษา มนุษย์จำเป็นต้องใช้สารสนเทศในการดำรงชีวิตแต่ละวัน (มาลี ถ้ำสกุล, ๒๕๕๓, หน้า ๑-๑๗) ตามนโยบายของรัฐบาลที่ต้องการให้ประเทศไทยเป็นประเทศที่เป็นแหล่งอาหารของโลก ส่งเสริมให้ประชาชนทำปศุสัตว์ สร้างอุตสาหกรรมแปรรูปผลิตภัณฑ์จากสัตว์มากขึ้น (มหาวิทยาลัยมหิดล, ๒๕๕๕, หน้า ๓-๔) สัตวแพทย์จึงเป็นวิชาชีพที่สำคัญที่จะส่งเสริมให้การพัฒนาทางด้านปศุสัตว์และการดูแลสุขภาพสัตว์เลี้ยงรุดหน้าไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ

สัตวแพทย์จึงมีภาระหน้าที่หลักต้องรับผิดชอบ ตามที่ได้กำหนดไว้ ๔ ประการ คือ (๑) งานจัดการสุขภาพสัตว์ (๒) งานสัตวแพทย์สาธารณสุข (๓) งานพัฒนาความรู้และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพสัตว์ และ (๔) งานส่งเสริมและพัฒนาความรู้ต่อชุมชน (ทบวงมหาวิทยาลัย, ๒๕๓๔) โดยการที่

นักศึกษาจะปฏิบัติการกิจดังกล่าวได้ลุล่วงนั้น นักศึกษาต้องมีแหล่งสารสนเทศที่ดี สามารถสืบค้นสารสนเทศที่น่าเชื่อถือ เพื่อช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการดูแลสุขภาพสัตว์จากความสำคัญของปัญหาดังที่กล่าวมาแล้ว ผู้วิจัยจึงมีความสนใจในการศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมและการรู้สารสนเทศของนักศึกษาสัตวแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีมหานคร เพื่อให้ทราบถึงทักษะความสามารถในการรู้สารสนเทศเพื่อเพิ่มศักยภาพในการเรียนของนักศึกษา เพื่อนำข้อมูลที่ได้จากการวิจัยมาใช้ในการพัฒนาและส่งเสริมการรู้สารสนเทศของนักศึกษาต่อไป

วัตถุประสงค์

๑. เพื่อศึกษาพฤติกรรมสารสนเทศของนักศึกษาคณะสัตวแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีมหานคร
๒. เพื่อศึกษาทักษะและการรู้สารสนเทศของนักศึกษาคณะสัตวแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีมหานคร
๓. เพื่อศึกษาปัญหาและอุปสรรคการใช้เครื่องมือช่วยค้นและการเข้าถึงสารสนเทศของนักศึกษาคณะสัตวแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีมหานคร
๔. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมสารสนเทศ ทักษะและการรู้สารสนเทศ และปัญหาและอุปสรรคการใช้และการเข้าถึงสารสนเทศ จำแนกตาม เพศ ระดับชั้นการศึกษา และประสบการณ์การทำงาน

สมมติฐานของการวิจัย

๑. นักศึกษา คณะสัตวแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีมหานคร ที่มีเพศ ระดับชั้น การศึกษา และประสบการณ์ทำงานต่างกัน มีพฤติกรรมสารสนเทศแตกต่างกัน
๒. นักศึกษา คณะสัตวแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีมหานคร ที่มีเพศ ระดับชั้น การศึกษา และประสบการณ์ทำงานต่างกัน มีทักษะ และการรู้สารสนเทศแตกต่างกัน
๓. นักศึกษา คณะสัตวแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีมหานคร ที่มีเพศ ระดับชั้น การศึกษา และประสบการณ์ทำงานต่างกัน มีปัญหา และอุปสรรคการใช้เครื่องมือช่วยค้นและการเข้าถึงสารสนเทศแตกต่างกัน

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ โดยใช้แบบสอบถามในการเก็บรวบรวมข้อมูล

๑. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษา ระดับปริญญาตรี คณะสัตวแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีมหานครทุกระดับชั้น การศึกษา ที่ลงทะเบียนเรียนในปีการศึกษา ๒๕๕๗ จำนวน ๗๒๒ คน ได้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน ๒๕๙ คน จากการเลือกกลุ่มตัวอย่างใช้วิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้นภูมิ (stratified random sampling) ตามระดับชั้นการศึกษา

๒. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถาม

๓. การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ส่งแบบสอบถามให้นักศึกษาคณะสัตวแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีมหานคร จำนวน ๒๕๙ ชุดตอบในช่วงเดือนธันวาคม ๒๕๕๗ – มกราคม ๒๕๕๘ ได้รับแบบสอบถามกลับคืนมา จำนวน ๒๕๙ ชุด

สรุปและอภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษา เรื่อง พฤติกรรมและการรู้สารสนเทศของนักศึกษาคณะสัตวแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีมหานคร ผู้วิจัยได้สรุปและอภิปรายผลการวิจัย จำแนกเป็นหัวข้อได้ดังนี้

๑. สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

นักศึกษาคณะสัตวแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีมหานคร จำนวน ๒๕๙ คน ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงจำนวน ๑๖๑ คน คิดเป็นร้อยละ ๖๒.๑๖ และเป็นเพศชายจำนวน ๙๘ คน คิดเป็นร้อยละ ๓๗.๘ โดยส่วนใหญ่ศึกษาในชั้นปีที่ ๔ จำนวน ๕๒ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๐.๑๐ รองลงมานักศึกษาในชั้นปีที่ ๖ จำนวน ๕๐ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๙.๓๐ ตามลำดับ โดยนักศึกษาที่มีประสบการณ์การทำงานมีเพียง ๒๐ คน คิดเป็นร้อยละ ๗.๗ ของนักศึกษาทั้งหมด

๒. วัตถุประสงค์ในการใช้สารสนเทศ

นักศึกษาคณะสัตวแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีมหานคร มีวัตถุประสงค์ในการใช้สารสนเทศเพื่อประกอบการทำรายงาน/โครงการมากที่สุด ($\bar{X} = ๔.๕๐$) เนื่องจากหลักสูตรสัตวแพทยศาสตร์บัณฑิตได้มุ่งเน้นให้นักศึกษาได้มี

ความรู้และทักษะในการประกอบวิชาชีพ ซึ่งกระบวนการต่าง ๆ ได้สนับสนุนให้นักศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง เพื่อให้เกิดความเข้าใจและสามารถนำความรู้ไปปฏิบัติได้ นอกจากนี้โครงสร้างของหลักสูตรยังมีกระบวนการวิชาเฉพาะทางมากขึ้นตามระดับชั้นการศึกษา นอกจากนี้โครงสร้างของหลักสูตรได้แบ่งเป็น ๓ ระดับ คือ (๑) ชั้นเตรียมสัตวแพทย์ (ชั้นปีที่ ๑) ซึ่งนักศึกษาต้องศึกษาวิชาพื้นฐานทั่วไป วิชาทางสัตวบาล และพื้นฐานวิชาชีพ (๒) ชั้นพรีคลินิก (ชั้นปีที่ ๒-๓) ซึ่งนักศึกษาต้องศึกษาวิชาวิทยาศาสตร์พื้นฐานทางสัตวแพทย์ เตรียมตัวขึ้นคลินิกเพื่อตรวจรักษา และ (๓) ชั้นคลินิก (ชั้นปีที่ ๔-๖) ศึกษาแบบบูรณาการด้านการป้องกันและบำบัดรักษา ทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ โดยวิธีทางอายุรกรรม ศัลยกรรม และสูติกรรม ใน ๘ คลินิก และยังมีรายวิชาทางด้านสัตวแพทย์สาธารณสุข กฎหมาย จรรยาบรรณและการใช้สัตว์ทดลองรวมถึงวิชาโครงการวิจัยด้วย (มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีมหานคร, ๒๕๕๖, หน้า ๒๒๙-๒๓๐)

๓. พฤติกรรมสารสนเทศ

นักศึกษา คณะสัตวแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีมหานคร มีพฤติกรรมสารสนเทศโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = ๓.๗๑$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า อยู่ในระดับมาก ๓ ด้าน โดยด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ หลักเกณฑ์การเลือกและประเมินสารสนเทศ ($\bar{X} = ๔.๐๖$) รองลงมา คือ การใช้สื่อสารสนเทศ ($\bar{X} = ๓.๗๒$) และมีการแลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างบุคคลอยู่ใน

ระดับปานกลาง ($\bar{X} = ๓.๓๔$) ซึ่งสรุปได้ดังนี้

๓.๑ การใช้สื่อสารสนเทศ

นักศึกษาคณะสัตวแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีมหานครมีการใช้แหล่งสารสนเทศโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = ๓.๗๒$) โดยใช้ PowerPoint และเอกสารประกอบการสอนของอาจารย์ผู้สอนและเอกสารประกอบการเรียน (ประมวลการสอน สมุดรวมแบบฝึกหัด) เนื่องจากมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีมหานครสนับสนุนให้คณาจารย์ผลิตตำราเพื่อใช้ในการสอน เพื่อเป็นตำราหลักในการเรียน และอาจารย์ยังได้กำหนดให้นักศึกษาใช้ตำราที่อาจารย์เขียนเป็นหลักในการเรียน และการที่นักศึกษาใช้หนังสือประกอบการสอนและเอกสารที่อาจารย์ประจำวิชาแจก เนื่องจากสารสนเทศเหล่านี้มีความน่าเชื่อถือ และเนื้อหาเพียงพอกับความต้องการของนักศึกษาที่จะใช้เป็นพื้นฐานสำหรับประกอบการเรียนและการสอบ

๓.๒ การแลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างบุคคล

นักศึกษาคณะสัตวแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีมหานครมีการแลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างบุคคลโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = ๔.๓๑$) คือ เพื่อน/รุ่นพี่สถาบันเดียวกัน รองลงมา คือ อาจารย์ประจำรายวิชาซึ่งการแลกเปลี่ยนข้อมูลดังกล่าว สอดคล้องกับงานวิจัยของ อังคณา แวซอเหาะ (๒๕๕๔) ที่พบว่า นักศึกษาเลือกใช้แหล่งสารสนเทศที่เป็นบุคคลที่เป็นเพื่อน/

รุ่นพี่สถาบันเดียวกันและอาจารย์ประจำรายวิชา ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะนักศึกษามีความเชื่อมั่นในความรู้ความสามารถของอาจารย์และผู้เชี่ยวชาญที่มีประสบการณ์ในการสอนรายวิชาต่าง ๆ ว่าสามารถให้ความกระจ่างต่อข้อสงสัยของปัญหาต่าง ๆ ที่ต้องการได้ ประกอบกับพิจารณาแล้วเห็นว่าอาจารย์ในมหาวิทยาลัยเป็นแหล่งสารสนเทศที่ดีสะดวกในการเข้าถึงเพื่อปรึกษาในเรื่องที่ต้องการและงานวิจัยของ อาจารย์ ชื่นวัฒนา และคนอื่น ๆ (๒๕๕๕) ที่พบว่า ทรัพยากรที่นิสิตส่วนใหญ่ใช้บ่อยคือ เพื่อนที่เรียนด้วยกัน และอาจารย์ผู้สอน

๓.๓ หลักเกณฑ์การเลือกและประเมินสารสนเทศ

นักศึกษาคณะสัตวแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีมหานครมีหลักเกณฑ์การเลือกและประเมินสารสนเทศโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = ๔.๐๖$) โดยเลือกจากความน่าเชื่อถือและความถูกต้องของเนื้อหา ($\bar{X} = ๔.๓๔$) เนื่องจากสารสนเทศที่มีความน่าเชื่อถือ ย่อมมีกระบวนการกลั่นกรอง จากความถูกต้อง ครบถ้วน ก่อนที่จะนำมาเผยแพร่ โดยกระบวนการกลั่นกรองสารสนเทศนั้น นักศึกษาได้สำรวจเลือกดูสารสนเทศที่ตนเองต้องการหรือสนใจแล้ว จึงพิจารณาให้ความสำคัญในแต่ละประเด็น โดยสารสนเทศนั้นจะต้องมีเนื้อหาถูกต้อง มีความน่าเชื่อถือ โดยการใช้เกณฑ์ต่าง ๆ ในการแยกแยะได้จาก ชื่อผู้แต่ง วันเดือนปีที่ผลิต ซึ่งจากพฤติกรรมดังกล่าวได้สอดคล้องกับงานวิจัยของ เดชดนัย จุ้ยชุม (๒๕๕๕) ที่พบว่า

นักศึกษามีการแยกแยะเอกสารที่มีเนื้อหาถูกต้อง มีความน่าเชื่อถือ อยู่ในระดับมาก และสอดคล้องกับการศึกษาพฤติกรรม การเลือกและประเมินสารสนเทศของนักศึกษาพยาบาลของ สุดาวดี ศรีสุดตา (๒๕๔๙) พบว่า นักศึกษามีการประเมินความน่าเชื่อถือของแหล่งสารสนเทศและทรัพยากรสารสนเทศ (เช่น ผู้แต่ง ความถูกต้อง ความทันสมัย) ในระดับดี

๔. ทักษะและการรู้สารสนเทศ

นักศึกษาคณะสัตวแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีมหานครมีทักษะและการรู้สารสนเทศโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = ๓.๖๗$) เป็นที่ทราบกันดีแล้วว่าสัตวแพทย์เป็นผู้มีหน้าที่ดูแลรักษาสัตว์ สัตวแพทย์ที่ดีต้องมีความรับผิดชอบ ต่อตนเองในการพัฒนาความรู้ ทักษะและสติปัญญาของตน เพื่อให้สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ และต้องมีความรับผิดชอบต่อวิชาชีพในการศึกษาเพิ่มพูนความรู้และประสบการณ์ เพื่อให้มีความรู้ ความสามารถตามหลักวิชาชีพให้เพียงพอสำหรับการรักษาและดูแลสัตว์ ซึ่งสรุปได้ดังนี้

๔.๑ การตระหนักถึงความต้องการสารสนเทศ

นักศึกษาคณะสัตวแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีมหานครมีการตระหนักถึงความต้องการสารสนเทศโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = ๓.๗๐$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ การใช้ทั้งสื่อออนไลน์และสื่อ

สิ่งพิมพ์ในการค้นหาข้อมูล รองลงมา คือ การจัดเก็บที่มาของข้อมูลอย่างมีระบบเพื่อนำกลับมาใช้ใหม่ และมีการเปรียบเทียบความรู้ใหม่กับความรู้เดิมของตนเองเสมอ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาพฤติกรรมสารสนเทศของนักศึกษาในสาขาอื่น ๆ ดังเช่น การศึกษาของ นิรมล ชุ่ม (๒๕๕๑) พบว่า นักศึกษามีพฤติกรรมการใช้ทรัพยากรสารสนเทศในรูปแบบวัสดุตีพิมพ์และวัสดุไม่ตีพิมพ์ และทิวรรณ จำปาเงิน (๒๕๕๕) พบว่า นักศึกษามีการใช้หนังสือ ตำรา วารสารและสื่อประเภทย่อยอิเล็กทรอนิกส์ ในระดับมาก

๔.๒ การเข้าถึงสารสนเทศ

นักศึกษาคณะสัตวแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีมหานคร มีการเข้าถึงสารสนเทศโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = ๓.๘๑$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ การเลือกใช้คำศัพท์เฉพาะทางด้านสัตวแพทยศาสตร์ในการค้นหาข้อมูล ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาทักษะและการรู้สารสนเทศของนักศึกษาในสาขาอื่น ๆ ดังเช่น สุพัต ทองฉวี (๒๕๕๔) ที่พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่เลือกใช้ ชื่อศิลปิน ชื่อวง ชื่อเรื่อง ชื่ออัลบั้ม ชื่อเพลง และชื่อนักประพันธ์ดนตรี เป็นคำในการสืบค้น นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับการศึกษาพฤติกรรมของบุคลากรทางด้านวิทยาศาสตร์สุขภาพ ดังเช่น ประรณนา จันทระเสนา (๒๕๕๒) พบว่า การกำหนดคำค้นเป็นขั้นตอนสำคัญที่สุดในกระบวนการเวชศาสตร์ การประสบความสำเร็จในการสืบค้นให้ได้หลักฐานที่ดีที่สุด ต้องมาจากคำถามที่เหมาะสมและ

นำไปสู่การสืบค้นได้ กุมารแพทย์ส่วนใหญ่กำหนดคำค้นตามชื่อโรค

๔.๓ การประเมินสารสนเทศ

นักศึกษาคณะสัตวแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีมหานครมีการประเมินสารสนเทศโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = ๓.๗๐$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า อยู่ในระดับมาก ๕ ข้อ โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือความสามารถในการประเมินแหล่งสารสนเทศ รองลงมา คือ การให้ความสำคัญกับความน่าเชื่อถือของข้อมูลจากสมาคมหรือหน่วยงานด้านสัตวแพทยศาสตร์ และการให้ความสำคัญกับความถูกต้องของข้อมูล ตามลำดับ และมีการประเมินสารสนเทศระดับปานกลาง ๑ ข้อ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาพฤติกรรมกรรมการประเมินสารสนเทศของนักศึกษาในสาขาอื่น ๆ ดังเช่น กุลยา สุขพงษ์ไทย (๒๕๕๖) พบว่า นักศึกษาประเมินสารสนเทศที่ค้นหาได้เมื่อพบแหล่งข้อมูลจากห้องสมุดเกือบทุกครั้ง จำนวนมากที่สุด คือ แหล่งข้อมูลนั้นมีบรรณานุกรมหรือรายการอ้างอิงหรือไม่ ทั้งนี้ทำให้เห็นว่านักศึกษาให้ความสำคัญในเรื่องความน่าเชื่อถือของแหล่งข้อมูลนั้น ๆ และสอดคล้องกับการศึกษาของ สุนันทา วงศ์จตุรภัทร (๒๕๕๐) และ Wahoush and Banfield (2014) พบว่า นักศึกษาให้ความสำคัญในการเลือกแหล่งสารสนเทศโดยใช้เกณฑ์ มีความน่าเชื่อถือ ถูกต้อง ให้สารสนเทศตรงความต้องการ

๔.๔ การใช้สารสนเทศอย่างมีประสิทธิภาพ

นักศึกษาคณะสัตวแพทยศาสตร์

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีมหานครมีการใช้สารสนเทศอย่างมีประสิทธิภาพโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = ๓.๔๗$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือความเข้าใจในเรื่องของลิขสิทธิ์ของข้อมูล ($\bar{X} = ๓.๗๒$) ผลการศึกษาดังกล่าวสอดคล้องกับการศึกษาทักษะและการรู้สารสนเทศของนักศึกษาในสาขาอื่น ๆ ดังเช่น ปภาดา เจียวกิก (๒๕๕๗) พบว่า นักศึกษามีความสามารถระดับสูงในการใช้กฎหมายและจริยธรรมเกี่ยวกับการใช้สารสนเทศ และสอดคล้องกับการศึกษาของ มุจรินทร์ ผลกล้า (๒๕๕๙) ที่พบว่า นักศึกษามีความรู้ในมาตรฐานที่ ๕ เรื่องการรู้กฎหมายสารสนเทศในระดับมาก และสอดคล้องกับการศึกษาของ สุพัต ทองฉวี (๒๕๕๔) พบว่า นักศึกษาสาขาดุริยางคศาสตร์ส่วนใหญ่มีความตระหนักว่า การละเมิดลิขสิทธิ์เพลงเป็นผลเสียต่อผู้สร้างสรรค์ผลงานในระดับมาก แสดงว่า นักศึกษามีความรู้ ความเข้าใจในพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์และการละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่น

๕. ปัญหาและอุปสรรคการใช้เครื่องมือช่วยค้นและการเข้าถึงสารสนเทศ

นักศึกษาคณะสัตวแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีมหานครมีปัญหาและอุปสรรคการใช้เครื่องมือช่วยค้นและการเข้าถึงสารสนเทศโดยรวมอยู่ในระดับปานกลางซึ่งสามารถอธิบายปัญหาและอุปสรรคการใช้เครื่องมือช่วยค้นและการเข้าถึงสารสนเทศในแต่ละด้านได้ดังนี้

๕.๑ การใช้เครื่องมือช่วยค้น

นักศึกษาคณะสัตวแพทยศาสตร์ มีความคิดเห็นในปัญหาและอุปสรรคการใช้เครื่องมือช่วยค้นสารสนเทศ คือ มหาวิทยาลัยยังไม่มีห้องสมุดประจำคณะสัตวแพทยศาสตร์ อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = ๔.๕๓$) เนื่องจากสถานที่ตั้งของสำนักหอสมุดและคณะสัตวแพทยศาสตร์มีระยะห่างกันมาก ทำให้เป็นอุปสรรคในการเข้าใช้บริการห้องสมุดของนักศึกษาสัตวแพทย์ ประกอบกับคาบเรียนสุดท้ายของนักศึกษาจะหมดพร้อม ๆ กับที่ห้องสมุดปิดให้บริการ นักศึกษาจึงไม่สามารถมาเข้าใช้บริการได้ทันในเรื่องนี้นักศึกษาจึงต้องการให้มีห้องสมุดประจำคณะสัตวแพทยศาสตร์ เพื่อที่นักศึกษาจะได้ใช้ค้นคว้าและยืม-คืนหนังสือได้อย่างสะดวก รองลงมาคือ ระบบอินเทอร์เน็ตเข้า เครื่องคอมพิวเตอร์ที่ใช้สืบค้นไม่เพียงพอ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาปัญหาและอุปสรรคการใช้สารสนเทศของนักศึกษาจากสาขาอื่น ๆ ดังเช่น ญาณภา อินพรหม (๒๕๕๑) ที่ศึกษาพบว่า ห้องสมุดของคณะตั้งอยู่ไกลจากตึกเรียน

๕.๒ ความสามารถในการเข้าถึงสารสนเทศ

นักศึกษาคณะสัตวแพทยศาสตร์ มีความคิดเห็นต่อปัญหาและอุปสรรคด้านความสามารถในการเข้าถึงสารสนเทศ คือเนื้อหาที่ต้องการส่วนใหญ่เป็นภาษาต่างประเทศ ($\bar{X} = ๓.๖๘$) เนื่องจากปัญหาที่นักศึกษาประสบเกี่ยวกับการใช้สารสนเทศเพื่อการศึกษาค้นคว้ามักมีส่วนเกี่ยวข้องกันในทุก ๆ ด้าน

อาทิ ข้อจำกัดในการใช้สารสนเทศในเรื่องภาษาของสารสนเทศที่เป็นภาษาอังกฤษทำให้ไม่สะดวกต่อการอ่าน ซึ่งปัญหาดังกล่าวสอดคล้องกับงานวิจัยของ ทิพย์วัลย์ อ่อนใจงาม (๒๕๔๖) พบว่า เนื้อหาที่ต้องการส่วนใหญ่เป็นภาษาต่างประเทศอยู่ในระดับมาก

๖. เปรียบเทียบพฤติกรรมสารสนเทศของนักศึกษา จำแนกตามเพศ ระดับชั้นการศึกษา และประสบการณ์การทำงาน

พบว่านักศึกษาคณะสัตวแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีมหานครที่มีเพศต่างกัน มีพฤติกรรมสารสนเทศโดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการเรียนการสอนในปัจจุบันจากระดับมัธยมศึกษาจนถึงระดับมหาวิทยาลัยเป็นการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ มีการค้นคว้า การทำรายงาน หรือโครงการให้กับนักศึกษาตลอดภาคเรียน นักศึกษาจำเป็นต้องกำหนดขอบเขต แนวคิดเบื้องต้นก่อนเริ่มหาข้อมูล ทำให้นักศึกษามีประสบการณ์ มีทักษะในการกำหนดหัวข้อ ขอบเขต กำหนดคำค้นในการค้นหาสารสนเทศที่ต้องการได้ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาพฤติกรรมสารสนเทศของนักศึกษาจากสาขาอื่น ๆ ดังเช่น การศึกษาของ ทิพวรรณ จำปาเงิน (๒๕๕๕) พบว่านักศึกษาเพศชายและเพศหญิง มีพฤติกรรมสารสนเทศโดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน

นักศึกษาคณะสัตวแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีมหานครที่มีประสบการณ์

และไม่มีประสบการณ์การทำงาน มีพฤติกรรมสารสนเทศโดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน เนื่องจากนักศึกษาที่มีประสบการณ์มีจำนวนน้อย ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาพฤติกรรมของบุคลากรทางด้านวิทยาศาสตร์สุขภาพ ดังเช่น การศึกษาของ กฤษณา แสนวา (๒๕๔๒) พบว่า พยาบาลที่มีประสบการณ์การทำงานแตกต่างกันมีการใช้สารสนเทศไม่แตกต่างกัน

นักศึกษาคณะสัตวแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีมหานครที่มีระดับชั้นการศึกษาต่างกัน มีพฤติกรรมสารสนเทศโดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาพฤติกรรมสารสนเทศของนักศึกษาจากสาขาอื่น ๆ ดังเช่น การศึกษาของ ของ สุพัต ทองฉวี (๒๕๕๔) พบว่า นักศึกษาที่มีกลุ่มเพศ ชั้นปี และสาขาวิชาต่างกัน มีพฤติกรรมสารสนเทศโดยรวมไม่แตกต่างกัน และสอดคล้องกับการศึกษาของ ทิพวรรณ จำปาเงิน (๒๕๕๕) พบว่า พฤติกรรมการใช้สารสนเทศของนักศึกษาที่มีเพศ ระดับชั้นปี และสังกัดต่างกัน มีพฤติกรรมการใช้สารสนเทศโดยรวมและรายข้อไม่แตกต่างกัน

๗. เปรียบเทียบทักษะและการรู้สารสนเทศของนักศึกษาจำแนกตามเพศ ระดับชั้นการศึกษา และประสบการณ์การทำงาน

พบว่า นักศึกษาคณะสัตวแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีมหานครที่มีเพศต่างกัน มีทักษะและการรู้สารสนเทศโดยรวมและรายด้าน

ไม่แตกต่างกันซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาพฤติกรรมสารสนเทศของนักศึกษาจากสาขาอื่น ๆ ดังเช่น ชูชีพ มามาก (๒๕๕๓) และ สุพิศ ศิริรัตน์ (๒๕๕๔)

นักศึกษาคณะสัตวแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีมหานครที่มีประสบการณ์และไม่มีประสบการณ์การทำงานมีทักษะและการรู้สารสนเทศโดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน เนื่องจากนักศึกษาที่มีประสบการณ์มีจำนวนน้อย ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ วันวิสาข์ สุทธิบริบาล (๒๕๕๔) ที่พบว่า พยาบาลวิชาชีพที่มีประสบการณ์การทำงานและแผนกที่ปฏิบัติงานต่างกันมีการใช้ทรัพยากรสารสนเทศทุกประเภท โดยรวม รายประเภท และรายข้อ ไม่แตกต่างกัน

นักศึกษาคณะสัตวแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีมหานครที่ศึกษาในระดับชั้นการศึกษาต่างกัน มีทักษะและการรู้สารสนเทศโดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกันซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาพฤติกรรมสารสนเทศของนักศึกษาจากสาขาอื่น ๆ ดังเช่น การศึกษาของ ปภาดา เจียวกิก (๒๕๕๗) พบว่า นิสิตที่ศึกษาในชั้นปีที่ต่างกัน มีการรู้สารสนเทศโดยรวมไม่แตกต่างกัน

๘. เปรียบเทียบปัญหาและอุปสรรคการใช้เครื่องมือช่วยค้นและการเข้าถึงสารสนเทศของนักศึกษาจำแนกตามเพศ ระดับชั้นการศึกษา และประสบการณ์การทำงาน

พบว่านักศึกษาคณะสัตวแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีมหานครที่มีเพศต่างกัน

มีระดับปัญหาและอุปสรรคการใช้เครื่องมือและการเข้าถึงสารสนเทศโดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน อาจเป็นเพราะในชั้นปีที่ ๑ นักศึกษาสัตวแพทย์ทุกคนจะต้องลงเรียนรายวิชาการรู้สารสนเทศ จึงทำให้นักศึกษามีทักษะในการใช้และการเข้าถึงสารสนเทศ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ ทิพวรรณ จำปาเงิน (๒๕๕๕) และสุนทวิทย์ คำจันทร์ (๒๕๔๙) ที่พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีเพศต่างกัน มีปัญหาและอุปสรรคความต้องการใช้สารสนเทศและพฤติกรรมการแสวงหาสารสนเทศไม่ต่างกัน

นักศึกษาคณะสัตวแพทยศาสตรมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีมหานครที่มีประสบการณ์การทำงานต่างกัน มีระดับปัญหาและอุปสรรคการใช้เครื่องมือและการเข้าถึงสารสนเทศโดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกันเนื่องจากนักศึกษาที่มีประสบการณ์การทำงานมีจำนวนน้อย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยด้านวิทยาศาสตร์สุขภาพของ วันวิสาข์ สุทธิบริบาล (๒๕๕๔) ที่พบว่า พยาบาลวิชาชีพที่มีประสบการณ์การทำงานและปฏิบัติงานในที่แผนกต่างกัน มีปัญหาการใช้สารสนเทศโดยรวม รายด้าน และรายข้อ ไม่แตกต่างกัน

นักศึกษาคณะสัตวแพทยศาสตรมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีมหานครที่มีระดับชั้นการศึกษาต่างกัน มีระดับปัญหาและอุปสรรคการใช้เครื่องมือและการเข้าถึงสารสนเทศโดยรวมไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า นักศึกษาระดับชั้นปีที่ ๒-๓ และชั้นปีที่ ๔-๖

มีปัญหาการใช้เครื่องมือช่วยค้นสารสนเทศ แตกต่างจากชั้นปีที่ ๑ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๐๕ ทั้งนี้เนื่องจากโครงสร้างของหลักสูตรได้แบ่งการศึกษาตามกลุ่มวิชาเป็น ๓ ชั้น คือ ชั้นเตรียมสัตวแพทยศาสตร์ (ชั้นปีที่ ๑) ชั้นพรีคลินิก (ชั้นปีที่ ๒-๓) และชั้นคลินิก (ชั้นปีที่ ๔-๖) อาจเป็นเพราะนักศึกษาชั้นปีที่ ๑ เป็นนักศึกษาที่เพิ่งเริ่มต้นศึกษาวิชาพื้นฐานทั่วไปการสืบค้นข้อมูลยังมีไม่มาก ปัญหาและอุปสรรคด้านการใช้เครื่องมือช่วยค้นสารสนเทศแตกต่างจึงแตกต่างจากชั้นปีอื่น ๆ

ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้ประโยชน์

จากผลการวิจัยพฤติกรรมสารสนเทศของนักศึกษาคณะสัตวแพทยศาสตรมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีมหานคร ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

๑. ห้องสมุดควรจัดหา หรือจัดทำฐานข้อมูลที่เป็นภาษาไทย เนื่องจากนักศึกษาส่วนใหญ่จะมีปัญหาในการใช้สารสนเทศที่เป็นภาษาต่างประเทศ

๒. ห้องสมุดควรขยายเวลาเปิดให้บริการให้นานมากขึ้น หรืออาจจัดบริการเชิงรุกให้บริการยืม-คืน สืบค้นสารสนเทศนอกสถานที่ไปยังคณะสัตวแพทยศาสตร์

๓. อาจารย์ควรจัดทำเอกสารประกอบการสอนที่เป็นเอกสารอิเล็กทรอนิกส์ที่ให้บริการบนอินเทอร์เน็ต ซึ่งนักศึกษาสามารถเข้ามาอ่านได้ทุกที่ทุกเวลา และเพื่อเป็นการส่งเสริมให้นักศึกษามีการใช้สารสนเทศเพิ่มมากขึ้น

๔. สำนักหอสมุด มหาวิทยาลัยเทคโนโลยี
มหานคร ควรเพิ่มทักษะการเรียนรู้และเพิ่ม
ศักยภาพของนักศึกษาในยุคดิจิทัล โดยการอบรม
การสอนการใช้แหล่งสารสนเทศ สอนเทคนิค
การสืบค้นด้วยวิธีการต่าง ๆ และช่องทางต่างๆ
รวมถึงเพิ่มบทบาทของบรรณารักษ์ให้นักศึกษา
ทราบว่า บรรณารักษ์มีความรู้และความสามารถ
ที่จะช่วยนักศึกษาในการศึกษาค้นคว้าได้ บรรณารักษ์
สามารถช่วยประเมินแหล่งสารสนเทศ ช่วยแนะนำ
การใช้เว็บไซต์ได้ และช่วยในกระบวนการเขียน
รายงานได้

๕. ควรให้การสนับสนุนการสอนการรู้
สารสนเทศให้นักศึกษาทุกคน โดยการร่วมมือกับ

ภาควิชา และสาขาวิชา สอดแทรกการค้นห
สารสนเทศ การประเมินสารสนเทศ และการใช้
สารสนเทศในกระบวนการวิชาในทุกชั้นปี

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

๑. ควรศึกษาพฤติกรรมการสารสนเทศ
ของนักศึกษาคณะสัตวแพทยศาสตร์ในสถาบัน
อุดมศึกษาของรัฐ

๒. ศึกษาการรู้สารสนเทศของนักศึกษ
สัตวแพทยศาสตร์ในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ

๓. ควรศึกษาพฤติกรรมการสารสนเทศของ
นักศึกษาคณะสัตวแพทยศาสตร์ โดยใช้การวิจัยเชิง
คุณภาพ ♦

บรรณานุกรม

กุลยา สุขพงษ์ไทย. พฤติกรรมการรู้สารสนเทศของนักศึกษา มหาวิทยาลัยธนบุรี. วารสารวิชาการ

มหาวิทยาลัยธนบุรี ๗,๑๓ (๒๕๕๖): ๑๐๖-๑๒๑.

จุมพจน์ วณิชกุล. สารสนเทศเพื่อการเรียนรู้. กรุงเทพฯ: สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น), ๒๕๔๙.

ชูชีพ มามาก. การรู้สารสนเทศทางธุรกิจของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัย

เอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร. บรรณารักษศาสตร์ มศว ๓, (๒๕๕๓): ๑-๙.

ญาณภา อินพรหม. พฤติกรรมการใช้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรีคณะมนุษยศาสตร์

มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิตมหาวิทยาลัยเชียงใหม่, ๒๕๕๑.

เดชดนัย จัวยม. การแสวงหาสารสนเทศเพื่อการศึกษาและการรู้สารสนเทศมาตรฐานที่เกี่ยวข้องกับการ

แสวงหาสารสนเทศของนักศึกษาในระดับปริญญาตรีมหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์.

วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี, ๒๕๕๕.

ทบวงมหาวิทยาลัย. โครงการพัฒนาอาจารย์สาขาวิชาสัตวแพทยศาสตร์. กรุงเทพฯ: ทบวงฯ, ๒๕๓๔.

ทิพวรรณ จำปาเงิน. พฤติกรรมสารสนเทศของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ.

วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยรามคำแหง, ๒๕๕๕.

ทิพวรรณ อ่อนใจงาม. การใช้สารสนเทศเพื่อการทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช ปริญญาานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, ๒๕๕๖.

ปภาดา เจียวก๊ก. การรู้สารสนเทศของนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. วิทยานิพนธ์

ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, ๒๕๔๗.

น้ำทิพย์ วิภาวิน. การรู้เรื่องการอ่าน การรู้สารสนเทศ และการรู้เท่าทันเทคโนโลยีสารสนเทศ. วารสาร

บรรณศาสตร์ มศว, ๒, (๒๕๕๒ก): ๑๑๓.

นิรมล ชุ่ม. พฤติกรรมการใช้สารสนเทศของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม.

วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต,มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม, ๒๕๕๑.

ประภาส พาวินันท์. การรู้สารสนเทศของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัย

รามคำแหง, ๒๕๔๙.

ปรารธนา จันทรเสนา. พฤติกรรมการแสวงหาสารสนเทศของกุมารแพทย์ที่ใช้กระบวนการเวชศาสตร์เชิง

ประจักษ์ในโรงพยาบาลขอนแก่น. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยขอนแก่น, ๒๕๕๒.

- มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีมหานคร. คู่มือนักศึกษา ปีการศึกษา 2556. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยฯ, ๒๕๕๖.
- มหาวิทยาลัยมหิดล. คู่มือนักศึกษา ปีการศึกษา 2555. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยฯ, ๒๕๕๕.
- มาลี ลำสกุล. สารสนเทศ การจัดการสารสนเทศ และสารสนเทศศาสตร์. ใน เอกสารการสอนชุดวิชา
สารสนเทศศาสตร์เบื้องต้น (หน่วยที่ 1). นนทบุรี: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, ๒๕๕๓.
- มูจรินทร์ ผลกล้า. การรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
วิทยาเขตปัตตานี. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์, ๒๕๕๙.
- วันวิสาข์ สุทธิบริบาล. การใช้สารสนเทศของพยาบาลวิชาชีพสังกัดโรงพยาบาลสังกัดกระทรวงกลาโหม
ในเขตกรุงเทพมหานคร. ปริญญาโทศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, ๒๕๕๔.
- สุนททิพย์ คำจันทร์. ความต้องการใช้สารสนเทศและพฤติกรรมการแสวงหาสารสนเทศของนักศึกษา
ระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยอีสเทิร์นเอเซีย. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัย
รามคำแหง, ๒๕๕๙.
- สุดาวดี ศรีสุดตา. การรู้สารสนเทศของนักศึกษา คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น วิทยานิพนธ์
ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยขอนแก่น, ๒๕๕๙.
- สุนันทา วงศ์จตุรภัทร. พฤติกรรมการแสวงหาสารนิเทศของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สาขา
วิทยาศาสตร์การกีฬาในมหาวิทยาลัยของรัฐ. วิทยานิพนธ์ อักษรศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, ๒๕๕๐.
- สุพัต ทองฉวี. พฤติกรรมสารสนเทศของนักศึกษาสาขาดุริยางคศาสตร์ในสถาบันอุดมศึกษา. วิทยานิพนธ์
ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยรามคำแหง, ๒๕๕๔.
- สุพิศ ศิริรัตน์. การรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา.
วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, ๒๕๕๔.
- อังคณา แวซอเหาะ. การใช้สารสนเทศเพื่อการศึกษาค้นคว้าของนักศึกษา คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัย
เทคโนโลยีราชมงคลพระนคร. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร, ๒๕๕๔.
- อารีย์ ชื่นวัฒนา, นุชรี ตรีโลจน์วงศ์, อรทัย วาริสะอาด และสมชาย วรรณญาณุไกร. พฤติกรรมกรู้
สารสนเทศของนิสิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ,
คณะมนุษยศาสตร์, ภาควิชาบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์, ๒๕๕๕.
- Wahoush, O., & Banfield, L. Information literacy during entry to practice: Information-seeking
behaviors in student nurses and recent graduates. *Nurse Education Today*, 34,
(2014): 208-213.